

ויטלי ביאנקי

הציד הראשון

ציירה א. צ'ארשינה

1951

"כולנו יודעים לשמור על חיינו, כל אחד ינהג לפי דרכו"
חושבים.

נמאס לכלבלב לרדוף תרנגולות בחצר.
"אלך" החליט "לצוד חיות בר וציפורים." הוא זחל תחת
הפשפש ויצא לשדות.
חיות הבר, הציפורים והחרקים ראו אותו והגיבו כל אחד
בדרכו:

האנפה חושבת "ארמה אותו."
הדוכיפת חושבת "אפתיע אותו."
החוגלה חושבת "אפחיד אותו."
הלטאה חושבת "אתחמק ממנו."
הזחלים, הפרפרים, החרגולים חושבים "נסתתר לפניו."
והחיפושית הרצנית המפצצה חושבת "אגרש אותו."

האנפה הביטה עליו ומיד
קפצה אל בין קני הסוף.
רוח נושבת מעל האגם
והסוף מתנועע. מתכופף
קדימה ואחורה, קדימה -
אחורה..

בעיניו של הכלבלב
מתנועעים קווים צהובים
וחומים קדימה-אחורה,
קדימה-אחורה..
והאנפה עומדת בין קני
הסוף, עשתה את עצמה
דקה-דקה ודומה לקני
הסוף צהובים וחומים.
עומדת ומתנועעת
קדימה-אחורה,
קדימה-אחורה.

הכלבלב הגיע לאגם ורואה - עומדת ליד החוף אנפה
על רגל אחת, עד הברכיים במים.
"תכף אתפוס אותה" חושב הכלבלב ומתכוון לקפוץ על
הגב שלה.

עלה על תל ורואה את הדוכיפת שיושבת על האדמה, מניעה
את הכרבולת שלה, פותחת, סוגרת.
"עכשיו אתנפל עליה" חושב לו הכלבלב.

והדוכיפת נשכבה על הארץ, פרשה את כנפיה ואת הזנב
שלה, והרימה את המקור כלפי מעלה.
הכלבלב מביט - אין כל ציפור. רק סמרטוט צבעוני שוכב
על הארץ ומחט חדה מזדקרת.
השתומם הכלבלב "איפה הדוכיפת? אולי טעיתי וזה רק
סמרטוט צבעוני? אך, מוטב שאלך לחפש ציפור קטנה
יותר."

נבהל הכלבלב, שערותיו הזדקרו והתחיל לברוח. וסבראש שורק אחריו מתוך החלול, מסובב את ראשו, נוצות שחורות מתפתלות על ראשו כמו נחש. "אוך, כמה שפחדתי!. בקושי יכולתי להניע את רגליי. יותר כבר לא אצוד ציפורים. מוטב לי לצוד איזו לטאה."

הוא רץ הלאה וראה שעל גדם עץ יושב סבראש קטן. הוא קפץ אליו והסבראש, הופ!" לתוך החלול שבעץ. "אהא" חושב הכלבלב "עכשיו נפלת בפח." הוא התרומם על רגליו האחוריות, הציץ לתוך החלול, אך משם הופיע ראש שחור, מסתובב ושורק באיום כמו נחש.

והלטאה ברחה, השאירה את זנבה בשיני הכלבלב
ובעצמה נכנסה תחת האבן.
הכלבלב זרק את הזנב ורץ אחריה. איפה! הלטאה
כבר מזמן תחת האבן, יושבת ומגדלת לעצמה זנב
חדש.
"נו" חושב הכלבלב "אם אפילו לטאה יכלה לברוח
ממני, אנסה לצוד חרקים."

לטאה ישבה על אבן, עצמה את עיניה והתחממה בשמש.
הכלבלב התגנב אליה בזהירות, ו"בץ!" תפש אותה
בזנבה.

החרגולים הירוקים מסתתרים בדשא הירוק. הזחלים נעצרו
במקומם ואין להבדיל בינם והענפים. הפרפרים התיישבו על
שיחים, קיפלו את כנפיהם ואין להבחין מי פרפר ומה עלים או
קליפת העץ.
רק החיפושית הרצנית הגדולה הולכת על הארץ, לא
מסתרת בכלל.

הוא הביט סביב וראה על הארץ חיפושיות שרצות, בדשא
חרגולים מקפצים, על הענפים מטיילים זחלים ובאוויר
פרפרים מתעופפים.
הכלבלב ניסה לצוד אותם ופתאום הכל נעשה כמו בסרט,
כולם כאן, אבל לא רואים את אף אחד.

הכלבלב הסתובב, שם את זנבו בין רגליו, והתחיל לרוץ דרך
השדות, תחת הפשפש.
נכנס למלונה ורק את אפו הוציא. מפחד.
וחיות הבר, הציפורים והחרקים חזרו לעניינים שלהם.

הכלבלב קפץ על החיפושית, רצה לתפוס אותה
והחיפושית הרצנית המפציעה "שוו" התיזה עליו נזל
מסריח בסילון חזק, ישר על האף.

